

[Lysholt Hansen.]

skjule alle de andre sider af det danske samfund. Det kan ikke hjælpe, og det skal ikke lykkes for hr. Lindholt, på denne måde at skjule, at der er en sådan alsidighed i det samfund, vi har i dag, og at det har udviklet sig gennem forskellige institutioners arbejde i en lang årrække.

Jeg vil også gerne have lov at sige, at samtidig med serien af bøger, der stod nævnt i „Læs røde bøger“, kom der en anden serie, der hed „Årets gode børnebøger“, udgivet af bibliotekscentralen, og en serie, der hed „Alverdens ældste og bedste bøger“, altså virkelig alsidige bøger.

Jeg synes også, det er værd at nævne, at samtidig kom der fra samme foretagende til rådighed for bibliotekerne en serie af danske børnebogsforfattere og -fortællere, og disse forfattere var Benny Andersen, Jørgen Birkholm, Thøger Birkeland og Cecil Bødker. Jeg tror ikke, man vil beskyldte nogen af dem for at være marxistisk indoktrinerende. Man opfyldte det krav, man har pligt til at opfylde: at være alsidig, at stille et alsidigt materiale til rådighed. Det er forskellen på hr. Lindholt og mig og det, jeg står for, og det, hr. Lindholt står for, at vi ønsker at fortælle, hvordan dette samfund er, som vi lever i, og som kommende slægter skal leve i og færdes i.

Den anden plakat, som hr. Lindholt tilsyneladende på grund af sit sarte sind ikke turde vise frem, den plakat, der hedder „Sex for dig“, rummer ganske klart situationer, som er bekendt for ethvert barn eller bør være bekendt for ethvert barn. Den er ophængt i mange, mange af landets børne- og skolebiblioteker, og jeg har spurgt mig for, fordi jeg var klar over, at nogle måske ville synes, at det kunne være en anstødelig plakat. Jeg kan sige, at der er ikke et eneste barn, der har reageret på denne plakat, men der er mange, der ligesom hr. Lindholt er opdraget til en række tabuer, ting, man ikke taler om på sexområdet, der er mange voksne, der har været så sarte, at de ikke har

kunnet tåle at se det, som de godt vidste, og som de selv foretager sig.

For at gøre klart, at der ikke er tale om nogen indoktrinering, må jeg have lov yderligere at sige, at der i samme år, hvor disse ting blev udgivet som emneplakater, også blev udsendt litteraturlister og aktuelle bogmærker. Nu så vi kun det røde — den pæne røde farve, som altid har stået mig meget nær og fortsat vil gøre det — men samtidig blev der i samme farve udsendt aktuelle bogmærker om „fagforening eller -forstening“. Det er da ikke noget ukendt, at der findes fagforeninger i denne verden. Der er nogle, der ønsker, at det skulle være ukendt, men det er det altså ikke. Der er blevet udsendt bogmærker om „døds-kriteriet“, om „transplantation“, om „indianere, et døende folk“, „hvad står der i skolebøgerne“, „medier og mennesker“ — virkelig et alsidigt tilbud til skolen, som den kunne tage imod eller lade være med at tage imod. Ganske enkelt, ingen pådutter nogen noget, men lærerne har denne mulighed for at tage imod eller ikke tage imod dette alsidige tilbud, som vi giver til børnene. Jeg vil gerne sige, jeg lægger enorm vægt på denne alsidighed.

Jeg vil gerne sige til slut for mit vedkommende, at jeg er en af dem, der på min egen krop har mærket, hvad det vil sige at prøve trykket, jeg skal ikke sige forfølgelsen, men prøve ikke at få den forfremmelse, man skulle have, på grund af andet livssyn, andet kristeligt livssyn. Jeg skal ikke rippe op i det, men jeg må måske som en morsomhed alligevel fortælle, hvordan det kan ske. Jeg blev lærer i 1941; det var på det tidspunkt, hvor der var læreroverskud, jeg søgte vel et sted mellem 70 og 80 embeder, men trods en hæderlig lærereksamen var det vanskeligt at få et embede. Så blev der opslået et embede på 27 timer til 180 kr. om måneden midt under krigen. Dengang var det endnu skik, at man cyklede rundt og besøgte skolekommissionsmedlemmer for at præsentere sig, og jeg glemmer aldrig denne oplevelse. Den synes